

[Aksel Larsen.]

Jeg henstiller til tinget at studere henvendelsen fra overlæge Thygesen meget indgående, og jeg henstiller til udvalget at tage tilbørligt hensyn til de synspunkter, overlæge Thygesen, som sagt den mest sagkyndige her i Danmark, fremfører. Men på den anden side: hvis man skulle tage overlæge Thygesens synspunkt fuldstændig til efterretning, måtte § 2 i lovforslaget så at sige bortfalde, og så måtte hele beløbet fordeles efter fangedage.

Jeg er ganske klar over, at det vil være rimeligt, om de danske statsborgere, der er betænkt i lovforslagets § 2, får en engangs-erstatning som foreslået. Nu er det i øvrigt sådan, at den danske stat i medfør af erstatningsloven har udbetalt og stadig udbetaler betydelige beløb, og jeg ved stadig væk ikke, fordi udenrigsministeren var fraværende, da vi havde ratifikationen af overenskomsten til første behandling, om det forbehold, den danske regering har taget, betyder, at man senere kan rejse krav om og gøre sig håb om at få hel eller delvis refusion fra tysk side af de beløb, den danske stat har udbetalt i erstatning, men jeg vil i hvert fald mene, at principielt har man ret til at stille et sådant krav. Jeg vil også mene, at man havde ret til ud over en erstatning efter dageantal at forlange, at den tyske forbundsregering skulle yde noget til de anerkendt invaliderede og de andre kategorier, der er omtalt i lovforslagets § 2, og det får mig ind på den tanke, at egentlig burde den danske stat kunne stå i forskud med de beløb, man foreslår udbetalt efter § 2, således at hele det erstatningsbeløb, eller praktisk talt hele det erstatningsbeløb, man får fra tysk side i denne omgang, fordeles efter dageantal.

Jeg må i øvrigt sige, at når jeg bruger udtrykket „praktisk talt“ hele dette beløb, er det, fordi jeg er klar over, at det vil være rimeligt at holde et par millioner som reserve til særlige tilfælde. Jeg mener ganske vist aldeles ikke, det er rimeligt, at man af det beskedne beløb, man har fået Den tyske Forbundsrepublik til at betale, vil afholde udgifterne ved administrationen af loven. I øvrigt vil jeg tro, at loven om fordeling af ydelsen kan gøres mere enkel, så administrationen ikke bliver så kompliceret og kostbar, men det kan der jo for-

handles om. Hvordan det end bliver, synes jeg, det mindste, den danske stat kan gøre, er selv at påtage sig administrationsomkostningerne og ikke tage de penge fra fan-gerne.

Ja, jeg tror, det foreløbig må være tilstrækkeligt. Jeg er fuldstændig klar over, at forslaget ikke i nogen henseende er at betragte som noget endeligt eller som en art ultimatum fra den højterede socialminister. Der er også fra forskellige sider givet tilsagn om en velvillig behandling af lovforslaget, en behandling uden forudindtagethed, i hvert fald når vi ser bort fra det ærede medlem frk. Helga Pedersen, der docerede synspunkter, som jeg aldeles ikke kan erklære mig indforstået med.

Jeg håber, resultatet af behandlingen af denne sag i et folketingsudvalg og i tinget må forme sig sådan, at lovforslaget bliver forbedret, ligervis som det skete for ikke så lang tid siden med et lovforslag vedrørende forhøjelse af ydelserne til de arbejdsløse.

Per Federspiel: Jeg var bortrejst, da traktaten, som dette lovforslag hviler på, var til første behandling. Jeg vil derfor gerne benytte denne lejlighed til at sige, at jeg stort set er enig, omend på visse punkter med en anden begrundelse, i de betragtninger, som det ærede medlem hr. Frode Jakobsen ved den lejlighed gjorde gældende. Men som forholdet ligger nu, må det vel ses sådan, at efter at den høje regering har undertegnet en overenskomst med Den tyske Forbundsrepublik, må spørgsmålet om denne erstatning for så vidt betragtes som afgjort. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Aksel Larsen i, at det må betragtes som givet, at det høje ting vil ratificere denne overenskomst.

Jeg tror, man må gøre sig én ting klart: at det her ikke kan dreje sig om en erstatningsoverenskomst i dette ords almindelige betydning. Det eneste, man kan betegne erstatningerne efter denne traktat som, er en symbolsk ydelse fra Den tyske Forbundsrepublik side, hvad enten den betragter sig som det nazistiske Tysklands successor eller ej. Ud fra dette synspunkt ville det vel være noget karrigt, om man fra dansk side afviste overenskomsten. Min indvending går derfor udelukkende på den form,